

Mariae Virginis Sacratiss. Miracvlorvm Libri Tres

Vismara, Ercole

Mediolani, 1579

Mirac. Virg. XXVI. Virgo sibi deditae mulieris ornanu, & habitu induta, et pro ea quam maritus ad satanam perducebat, se facilè probans, dat operam, ut scelestùs optatißima praeda excidat.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64305](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64305)

uerò amanter, ac benignè languentem, & quasi morbo confectum, ita coepit alloqui. Ne timeas iuuenis, de qua enim re tibi dubitandum est? Cur te moeror perimit; et quid in lqualore, situ, aut lacrymis uersaris? qui me toties a luctu, ab aegritudine seuocare conatus es? Tu eas sollicitudines, quae me in terris tam crudeliter torferant, & affligerant, lenibas; immortalè illam laetitiam memorans, ad quam me summi regis mansuetudo extulerat. Cur ego tibi nunc desim, cur ego te derelinquam, qui tam saepe mei commiseratione adducit consueueras; ob saeuissimos dolores, quib. toties diuisa fueram; dum captus, dū loris caesus, dum in cruce natus meus fixus fuit? Mecum sis; mecum hinc discedas, ut aeterna tranquillitate, quā eimeruisti, mecum apud filium meum perfruaris. è uastissimo ille procellarum Oceano in tutum uitae portum confugiens, recta aeterni regis sponsam secutus est. Iuuenis uerò hymni, ac laudes nunquam satis possent laudari. Illis. n. canticis Virginem compellabat, quae ab ecclesia laetiorib., & magis iucundis anni teporib. cani solent; REGINA coeli laetare. Estimandum est autem, suauium illorum uerborum centu uirginèas aureis ualde oblectari.

MIRAC. VIRG. XXVI.

Virgo sibi deditae mulieris ornatu, & habitu induta; et pro ea quam maritus ad satanam perducebat, se facile probans, dat operam, ut scelestus optatissima praeda excidat.

Eques immoderatissimis sumptib. totū patrimonium profuderat, & peruenerat eò mendicitatis;

tis; ut etiam reb. uictui necessarijs ualde indigeret. Verum pauperies, fortunaeq. mutatio ab eius uxore lectissima femina, & Virginis, maxime studiosa, aequo animo ferebatur. adueniente festo quodam die, quo ille lautissimas coenas, ac sumptuosissima prandia parare consueuerat, ad quae amici omnes, & cognati uocabantur, pudore permotus in amici subutbanum secessit. Ibi se dolore opprimens, & macerans, in moerore, ac luctu iacebat, nimis aegre ferens, quod prisca iucunditas, & rerum copia in tam atrox infortuniu, tantamq. inopiam fuisset mutata. Statim autem horribilis, ac tremendi aspectus hominem feroci equo insidentem uidit, qui rogauit, quaenam esset tanta maestitiae causa, & cur tantopere discrucia retur. Prodigus libenter causam exposuit, cui responsum est a procero illo equite, futurum, ut illi maiores reru copias, & maiorem fortunarum accessionem adderet, modo in re leuissima, factuq. facillima imperata sua facere paratus esset. Erat ille tenebrarum incola, cacodaemonum dux, cui prodigus iurandum dedit, promittens se illi obtemperaturum, & quaecunq. iussisset, libentissimè facturum. Redi igitur domum, inquit satan, quam auro, argento, preciosisq. lapillis plenam reperies; eaq. omnia tibi ea lege a me dono dantur, ut & tu ad me uxorem tuam deducas; eamq. iuri meo des, dices, & penitus addicas. Id cum utriq. ex sententia probatum fuisset, alter domum rediens, immoderatam diuitiarum cupiditatem expleuit; alter uero honestae mulieris perdendae, ac rapiendae nefaria libidine aestuabat. Praestituta dies iam aduenerat, qua promissa erant praestanda; atq. illud a prodigo dependen-

dum erat, quod sponderat. Ideò uxorem monuit, ut se comeret, & compararet, quia illam secum ducturum dicebat. Nescia ipsa, quonam uir iturus esset, ualde pauitare coepit ignorans, curnam illud repētinum domo abeundi desiderium maritum inuasisset. Quare, ante quam se itineri committeret, Virginem ducē, & auspiciem sibi precata est. Maximam uerò itineris partem confecerant; cū mulier pietatis causa ex equo ad pedes desiliens, templum in uia exstructum, quod Virgini dicatum erat, ingreditur, uiro ante fores interrim exspectante. Sanè uocata coelitem regina mulieri adfuit; quam ipsa assuetis precationibus implorauerat. clementissima ergo Dei parens, somno oppressa in templo muliere, notam eius imaginē, ac uultus formam cepit, & sese equiti comitem addit, in equū insiliens. eam semper ille uxorem credidit. Vbi tandem ad statutum locū deuenere, scelestus hostis praeda immoderata cupidine exardens, & flagrans, maxima ui, & impetū suis latebris erumpit. Verum, ubi se deceptum uidet, atq. illam adesse intelligit, cuius nomen inferis omnibus formidolosum est, se recipit, ad eam non ausus accedere; & ita equitem conuictijs urgebat. Siccine me perfide ludis? siccine in fraudem inducis? haec sunt tot beneficiorum, quae in te contuli, praemia? haec est tot fortunarū, quibus te beaui, merces? auidisimè ego uxori tuae inhiabam, ut de illa dignum supplicium sumerem, ob graueis mihi tam saepe ab ea iniurias illatas; quae sese mihi semper grauisimam aduersariam constituerat. At tu illam adduxisti, quae me in infimum barathrum detruat. His auditis eques obstupuit, obmutuitq. cuius

mmb

parteis

parteis Virgo peragens, sese pro eo aduersario oppo-
 suit. Illū igitur grauiter accusans, quod sibi addictae
 mulieri insidias parare, & dolos struere auderet, iussit
 ut in inferorum tenebriosiora loca secederet; qui, ut
 solis aduētū nebula, reginae lucis conspectu euanuit.
 Virgo autem equiti suppliciter secum agenti, miseri-
 cordiamq. imploranti, praecepit ut è tēplo dormien-
 tem uxorem repeteret; & turpē aurū, nefanda sq. diui-
 tias abijciēs, illas nefario donatori restitueret. Haec
 ubi dixit, sydereū uultū auertens, quauis luce, & quo-
 uis claro lumine lucidior effulfit. At eques, soluta
 sōno uxore cū ea domū reuersus est; opesq. illas arte
 Satanae cōgestas abiecit. quandiū uerō probi, & casti
 cōiuges postea uixere, optimū uitae genus secuti sūt,
 nunquam deficiente moderata rerum copia, temp-
 ratoq. necessariarum rerum usu, quae optima & mu-
 nificētissima donatrix tribuebat, & largiebatur. Ac q-
 dam uerē ij mihi desipere uidentur, qui fragilib. hi-
 sce fortunis omnib. dilapsis, & cōsumptis, desperātes,
 a pura, sancta, augustaq. lege recedere audent. sese
 enim miseri turpissimi hostis nostri illecebris in frau-
 dem induci patiūtur, qui nec quicquam nobis rerum
 omnium egenus dare, nec inuitis adimere potest.
 Haec nos pro sanguine à Christo fuso praemia repen-
 dimus? id ne exposcunt grauisima ab eo uulnera ac-
 cepta; dum saeuissimum bellum à nefarijs hostib., &
 acerbissimis nobis indictum, uictor confecit? en re-
 dempti, en seruari ultrò captiuitatem, seruitutis iugū,
 & perniciem querimus? en fufis, profligatis, disiectisq.
 hostib. eorum uireis conamur reficere, amētes, coeci,
 opis, & consilij penitus inopes mortales? A Christo
 F defi-

201005

F defi-

deficere possumus, facta turpissimo monstro turpi, & indecora deditioe, auri, aut argenti inani spe, & fallaci? cum tamē res ita partae statim effluant, ac rapidē dilabātur? An ita obtusi, & fatui estis, qui dona hostiū, à quib. quotidie ad internecionem uastamini, dolis carere credatis? Quis autē ita percusso, prostratoue, animo inueniri potest, qui, si Virginis, aut eius filij nomē inuocet; statim sibi de reb. omnib. liberalissimè consultum esse non sentiat? Nemo enim copiosius largiri potest, cum penes ipsos sit rerū omniū summa, atq. imperium; nemo libentiū aut liberalius, cum non solum uniuersa nobis Christus dederit, sed etiam pro uita nostra se ipsum obtulerit, & sanguinem innocentissimū profuderit.

MIRAC. VIRG. XXVII.

Niues, quae è coelo sextili mense deciderunt, templi D. Mariae maioris Romae construendi, auspiciū fuisse.

Non praetereundum est miraculum, quod ab ecclesia Romana quotannis maximo triumpho illustratur; quodq. Liberij summi Pontificis temporib. Romae coelestem clementia patefactum, & apertum est. Ioannes patricius Romanus, urbisq. ipsius praefectus, incredibili prolis desiderio exardebat. Huic erat uxor pudicissima; sed nunquā casti cōiuges liberos dare potuerant. Eius rei causā immortalia uota suscipiunt; atq. sibi apud Deum eius sponsam aduocatam implorant. Ipsa uerò, quae semper miseris mortalib. re ipsa opem affert, minimè deditos